

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Az Uj Cimbora nagy gyermekrajz gyűjteményéből.

Vasárnap délután a székely faluban.

(Díjnyertes rajz.)

Az Uj Cimbora Odorhelu-i nagy rajzversenyén
rajzolta Földes Ilona I. éves tanítónőjelölt. 1936. III. 28.

1937. MÁRCIUS

1.

V. ÉVFOLYAM

7. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

*Szeressed a jó levegőt!
Szeressed a napsugarat!
Szellőzetlen lakóhelyen
Tartózkodni sohsem szabad!
Tudóknak az éltetője:
Friss levegő, szép napvilág...
Ezek nélkül arcunk fakó,
Olyan mint a penészvirág.*

Körkérdés Jan Wolski regényéhez.

Olvastam a körkérdést Jan Wolski regényéről és örülök, hogy megírhatom, amit gondoltam, amikor elolvastam ezt a regényt.

Arra gondoltam, hogy mi, akik kisebbek és nagyobbak, olvastuk ezt a regényt, — tudjuk miről van szó benne — épp úgy, mint a „Meséből valóság“ kis iskolásai, mi is alapíthatnánk iskola-szövetkezeteket. Minden iskolában lenne ilyen szövetkezet, elemi iskolákban és középiskolákban. Választanánk egy szövetkezeti vezetőt, aki bennünket irányítana, pénztárost és titkárt. Mindenki fizetne egy kevés tagsági díjat. S aztán vásárolnánk a szövetkezetünknek irkát, könyveket, írószert s ami kell. De persze, hogy ezt megtehessek, mindnyájunknak ugyanezt kell akarnunk. Így, ha egy kis hasznunk lenne, adhatnánk a szegény gyermekeknek könyveket, irkát ingyen. Aztán tovább haladnánk és sorra megvalósíthatnánk mi is azokat a szép eredményeket amikről Jan Wolski a regényében írt. Jan Wolski ezzel a regényével megnyerte a szívünket. De nagyszerű is volna, ha minden úgy történhetne, ahogy ő megírta. És talán nem is olyan keresztülvihetetlen ez, csak akarnunk kellene... És ha mi is sokan lennénk és erősek lennénk, a felnöttek segítségével a Nemzetek Ifjúsági Szövetkezetének mi is tagjai lehetnénk.

Szóljanak hozzá a kérdéshez a többi cimborák is, lássuk ők hogy gondolkoznak az olvasottakról!

Cluj.

Léderer Éva II. g. o. t.

Helyreigazítás.

Az Uj Cimborá február 20-iki számában *A három gidó* c. torma-mesében értelemzavaró hiba csúszott be. A helyes kitétel ez: „*Ekkor egy kövér dongó került a gólya orra elé!*“

Kertészkedjünk kis cimborák.

Aztán vannak olyan virágok, amelyeket előbb palántázni kell. Vagyis enyhe meleg levegőben (pl. konyhában) kis ládába, vagy cserépbe vetve tartani, gondozni, időnként öntözni, míg a kikelt palánták meg nem erősödnek. Csak, ha már megerősödtek és az idő is enyhe, akkor lehet őket kiültetni.

Azokat, amelyek nem olyan kényesek, lehet mindjárt a szabad földbe vetni.

Melyeket kell palántázni ládákbán, vagy cserepekben? A violát, őszirózsát, tátogót, lengyelkét, szalviát, petuniát, kékbojtot, verbénát, ciniát. Szabadföldbe vethetők: nefelejts (junius végén), harangvirág (május hóban), hajnalka (májusban), pillangóvirág (májusban), mályvarózsa (julusban), estike, kisasszonycipellő, portulácška, százszorszép (ápr.—május), csillagvirág (juniusban), töröksefkü (április 15—május 15-ig), szalmavirág (májusban).

Március hónapban vetendők oroszslánszáj, dohányvirág, petunia, magról vetett dália, szalmavirág. De ha valaki nem tudna meleg helyen palántákat nevelni, az sem baj, mert akkor szabadföldbe, a helyére is vetheti május elejétől május közepéig a következő magvakat: őszirózsa, oroszslánszáj, vagy tátogató, cinia, lengyelke, Bözsi virág, fürtös viola, dohányvirág, viola, rezeda, floksz, kerti seprű.

A kékbojt vetésénél a földet úgy kell elkészíteni, hogy homokot is kell felerészben keverni hozzá. Ugyisintén a lobeliát és dohányvirágot is hasonlóan kell vetni február-március hónapban ládában.

Mindenesetre kis cimborák, a magvak vetésénél nagyon kell vigyázni, hogy a magvakat be ne temessétek örök időkre. Mert akkor egy szál sem kel ki belőle.

Ullmann Ferenc Cluj-i kertész bácsi, aki nagy barátja a kertészkedő új cimboráknak, erre vonatkozólag azt üzeni nektek, hogy a magvak háromszorosánál nagyobb, vastagabb földréteget nem szabad a magvaeszkákra szórni.

Találos kérdések.

Fekete birka kerten át sőt kér. Mi az?

(Bitekt.)

*

Mig él, mindig fut, holta után mindig lop. Mi az?

(Lopotók.)

Kisütött a nap.

*Kisütött a nap... csupán csak ennyi,
Száz madár szerte mind csak ezt zengi,
Mülljom kicsi szív örül fennt és lenti,
A föld zord kérge tündér könttöst kap.
Kisütött a nap.*

*Kisütött a nap... csupán csak ennyi,
És milyen könnyű boldognak lenni.
Isten jósga árad szét bennünk,
Égi szárnyat kap a bús földi rab,
Kisütött a nap.*

Kirjárné Kovács Emma.

Pele Pilkó

téli álmra készülődött. Vörhenyes bundácskája alá vastag szalonna-réteget szedett a sok fain mogyorótól az ősz folyamán. Borszemnyi nagy, fekete szemei álmosan pislanítottak már az első deres éjjelek beálltával. Hát most, amikor már szállingóztak a fehér hópelyhek is! Kissé didergősen bucsuzkodott peleismerőseitől: „Bizony, pajtikáim, mogyoró-lyukasztó cimborák, én már megelégettem ezt a téliúv kostolót s elteszem magamat a jövő tavaszra.“ Finom bundáját felborzolva osont tova a lehullott falevelek között. Szó se róla, pompás téli vackot készített magának egy vastagabb, korhadt faág szomszédságában. Még csámesogott is pirinkó szájacskájával, hogyhát: „Izé, jóéjszakát mogyorófák s erdei nagy világ!“

Aztán úgy elaludt, mint a bunda.

Dehát, nem oda Buda, azaz hogy hékám! Megesnék az belé, hogy Pele Pilkó jóllakottan, kövéren nekifeküdjék a hosszú, téli álomnak s más szegény ember fujjon a körmére a farkas-ordító hidegben!... Falukszerte köszöriülték már a fejszéket, a butábbakat meg is húzták a cigány-és másmilyen kovácsokkal, mert itt az ideje a favágásnak, erdőlésnek. És hát el is indultak az emberek mindenfelől.

Még fényesen ragyogtak az égen a csillagok, még a Hajnal is szundított egyet édes deden valahol messze-messze keleten... amikor a falusi emberek hónuk alá kapott fejszéikkel szaporázták lépéseiket a távolin sőt téllő erdők felé; közben esetlettek-botlottak is a göröngyös, csikorgós utakon.

...Bálint bá' is oda szól Jankó fiának, aki javában húzta az igazak álmát a nyomoruságos kis szoba másik ágyában:

— Hé, Jankó, hé! Tám mü es megmozdulnánk, ejjsze!

Jankó azonban fülebojtját se mozgatta erre az apai észrevételre, mert úgy aludt, mint a güzü.

Akkor Bálint bá' az éberebb menyecskét bízta:

— Hé, Zsuzsi, lökd csak ódalba életed párját!

Igy aztán kézen-közön felébresztették Jankót, aki elég álmosan és neheztelően nyitá szőlásra száját:

— Mi a'?! Mit mon', ke?

— Tám mü is megmozdulnánk, ejjsze! — ismételte a hatvanat töltött öreg. Közben a feleségének is odavetette:

— Annyak, mozdulj, te es, a pujszkafőzőhöz.

Aztán meggyult a tákoltlábu asztal felett a dróton csüngő, nyolcas lámpa. Anikó nén', a vén asszony szakavatottan tüzet élesztett az ócska, ragyás, hasadozott tűzhelyen; (csak úgy omlott belőle a fojtós szalmafüst eleinte). Nem mehetnek el a férfiak tarisznyálás nélkül! Tehát vizet önt a puliszkafőző üstbe s oda állítja a lyukra.

Bálint bá'ék szegény emberek, de rátartiságban, kényelmeskedésben tultesznek a jobbmodu falubelieken is. Ha azok hajnalban indulnak? — ők később is ráérnek!

Ugy pirkadatkor aztán kiléptek a házból. Bálint bá' oldalán fityegett a kopottas, időviselt bőrtarisznya, mely csak amugy domborodott a bele gyömöszölt puliszkától, vereshagymáktól; mert bizony egyebet nem igen tarisznyálhatott Anikó nén' se.

Csattogott az erdő a fejszeapásoktól, mire Bálint bá'ék is kikecmerégtek a meredek, erdős oldalra. Lekanyarodott a bőrtarisznya is. Bálint bá' épp ahoz a vihartört, vastag ághoz támasztotta, amelynek védelmében Pele Pilkó álmodozott. Aztán neki keseredtek ők is a maguk nyíljának.

Pilkó urfi arra ébred, hogy ugyancsak döng, zeng az erdő köröskörül a feje fölött.

— Hinnye, a teremfáját! — ásított fanyarul, — én nem így gondoltam ezt a nyugodalmat, téliálmot.

Izeg-mozog, nyújtózkodna, de hova: kicsi teste meg van gémberevedve. De a puliszka kisugárzó melege valamelyest mégis csak elhat hozzá. Szaglász, fürkészt, eszménkedik. Végre kitorja magát a levélhulladék alól félig-meddig. A külső hideg azon helyben zuttant reá, amitől aztán elhagyta minden ereje. Ugy

is akadt rá Bálint bá' frustukolás idején, egy kilenc óra tájban... Annak rendje s módja szerint bekebelezték a még mindig meleg muliszkát. A ropogó, reesező vereshagymák sem maradtak szégyenben. Megitták végül az üvegben hozott cibret s adjon Isten jót!

— De mit csináljunk ezzel a kis mihasznával? — Miután megsajnálta s miután: — Ő is Isten állatkája!... Pakkoljuk a tarisznyába! — sütötte ki Bálint bá' böles-okosan. Haza visszük s milyen jól fog vele játszadoni a kis Ágneske, az onokám.

Igy került emberi hajlékba Pele Pilkó.

Volt ám csudára járás. A szomszéd aszszonyok, gyermekek sorra kilineseltek Bálint bá'éknál. Volt, aki rusnyának találta. Volt, aki félt tőle:

— Jaj, ilyen fertelmet nem tartanék a házamban...

— 'Sze ez nem is pele, csak egér, az pedig ugyis van elég mindenütt.

Bezzeg, nem ugy Ágneske! Neki nagyon tetszett ez a hosszufarku, nagyszemü „fenevad“. Nem adná egy vaklóért. Csak kérni próbálja valaki!

— Ugy-i, nanó, nem adjuk senkinek?

Igy telt el egy nap, két nap, bubujgatással, cirogatással, szeretettel. A kis unoka mindegyre hozott neki kukoricaszemet, más-egyebet az amugy is szüken álló kamarából, de Pele Pilkó köszönte szépen, nem kért belőle.

Bálint bá' is nézte, nézegette, mi lesz ebből? Eleinte sajnálhatta is, hogy az „onoka“ rávesztegeti a drága, veritékkel megszerzett kukoricát, de mert látta, hogy az egy illedelmesen viselkedő koplalóművész, megenyhült iránta.

— Hm! nem jó vége lesz ennek (t. i. a

pelének) — s arra gondolt, hogy kárré válik. — De azt biz'a már ne tegye! — az ő házánál. Fogta szépen az ugorkásüveget, s átcammogott a szomszédba.

— Tanított, instálom, az erdőről hoztuk ezt a kis bigyigányt s most... nem akar enni. Mi'csináljak vele?

A tanító elmosolyodott:

— Nyilván nem tetszik neki a szobafogság. Vagy hogy... aludni szeretne a maga vackában, mert az ilyen kis... erdei csöppségek, hogy'is mondjam? Hát, igen: hagyni kell őket a maguk mentére.

Bálint bá'nak megfénylett egy kicsit a szeme. Simító mozdulatot tett deresedő fejére, mintha tudatlansága röstelkedését akarná elűzni onnan.

— Ejjsze, vissza kéne vinni szegényt az erdőbe.

— Olyan formán, Bálint bá'. Semmi teremtettség sem teremtődött azért, hogy az ember haszontalan játékszere legyen. Az élőt élni kell hagyni. Majd a Gondviselés elrendezi mindenek sorsát. Nekünk pedig a lélek nemes sugallatai szerint segítenünk kell a Gondviselést abbeli munkájában.

Másnap aztán Bálint bá' kebelébe rejtve vitte ki Pele Pilkót arra a helyre, ahonnan felvette. Belétemette a hó alól felmatarászott száraz levelekbe, hadd kormányozza hát önmagát, tulajdon gusztusa szerint. Még sokáig elhallgatta ott a gyenge motoszkálást, amint finnyás védenca mélyebbre-mélyebbre kaparta magát a hófedte avarban...

— Pedig, azt hittem, jobb lesz neki az ugorkásüvegben, — sóhajtott el magát Bálint bá' hazamenőben.

Dumbrăvioara.

Bartha István.

Dr. Kopasz kalandjai.

Irta és rajzolta: Nagy Kató.

11.

A híres békaorvosok döntése az volt, hogy a király lábait tőből levágják s az elveszett végtagokat a fogoly emberével pótolják. Ezáltal nemcsak a király de talán még a fogoly is fog tudni járni. Az operáció pompásan sikerült másnap már mindketten vidáman ugráltak. A békadoktorok pedig elégedetten állapították meg, hogy ez az operáció az orvosi tudomány legnagyobb sikere.

Szerencse fel!

Ifjúsági regény. — Irta: Horváth Sarolta.

I.

Haza felé.

A hatalmas pályaudvar ragyog a villanyok fényében. Enyhe nyári éjjel van s mintha a pajkos nyári szellő is csak aranyszabadságról mesélne annak a kis csapatnak, amely a váróterem előtt várakozik boldog izgalommal. Csupa diák; kicsi és nagy gimnázista. Mind-egyik jókedvű, beszédes, eleven. Mindenik a vakáció örömeiről beszél. A VI-os Jenei Balázs azt magyarázza Gyöngyösi Ferkónak, hogy ő édesapjával Velencébe megy, amit Ferkó csodálatos egykedvűséggel hallgat meg. Egy cseppet sem csodálkozik, mert ismeri a Balázs rossz szokását, aki, habár egyébként jó fiú, de nagyon szeret nagyzolni és néha bizony füllenteni is. De néhány tátottszájú kis fiú, leginkább I—II. gimnázista, mindent elhitt neki és égő szemmel hallgatják azokat a csodákat, amelyeket a VI-os Balázs „úr” mesél nekik.

Egy csoportban csupa kis fiú ül. Ha ugyan kicsinek lehet nevezni az első, második és harmadik gimnázistákat. Csendesen ülnek csomagjaikon, csak a szemük csillog boldogan. Ezek más vonatra várnak. Őket nem a Mezőség felé röpíti a vonat, hanem le, délfelé, a fekete országba, melyet magas hegyek vesznek körül. Már itt is van a prűszkölő fekete szörnyeteg s a kis diákcsoport vidám sapkalengetéssel búcsuzik a még várakozóktól. Eleinte sík vidéken robog velük a vonat. Még búzavetéseket ringat a nyári szellő. De, amint elhaladnak az apró állomások mellett, mind jobban behaladnak a fekete országba. Olyan fáradtak, hiszen egész éjjel utaztak, de mégsem alszik egyik sem. Mind a tovarohanó tájat bámulják az ablakból. Harmati Zoli a legnagyobb és legkomolyabb köztük. Szeretettel és melegséggel néz végig kis társain. Ismeri őket, szereti őket. Egy vidékről valók, legfeljebb egy-két állomással utazik tovább némelyik. De mind annak a Feketeországnak a lakói, amely annyi titkot, annyi szomorúságot rejt magában, minden szépsége ellenére is. Zoli szeme megakad egy sápadt kis szőke fiún. Mosolygó szeretettel nézi a fején a zöld diáksapkát, amelyen már két ezüst zsinór virít. De milyen különbség van a két zsinór között! Az egyik szürke, látszik, hogy már kihúzott egy viharos esztendő, míg a másik ezüstösen fehér, mint a jó gyermekek lelke. Az új zsinór azt hirdeti, hogy Kelemen Laliért nem hiába fizette a tandíjt az édesapja.

Lali is mosolyog Zolira s a két fiú csakhamar beszélgetni kezd. Egy városba igyekeznek, ahol Zoli édesapja bányamérnök. Kicsikorából ismeri Lalit, akinek apja a fekete szénbányában dolgozik a betevő falatért és azért, hogy gyermekeinek olyan nevelést adjon, amely megkönnyítse életüket s majd hálával gondoljanak reá, ha ő már nem lesz. De bizony, nem telt volna arra, hogy a legnagyobb fiát — Lajost — gimnáziumba, internátusba adja, ha a jószívű Harmati mérnök úr el nem megy a Lali vizsgájára. De nagyon szerette a kis vékony szőke fiúcskát és me volt győződve arról, hogy megérdemli a pártfogást. Lali barátunk boldog izgalommal ült az első padban és titokban hálát adott az Istennek azért, amiért ésszel és szorgalommal áldotta meg, s most nem kell majd szégyenkeznie a jó mérnök bácsi előtt. A sok fehér ruhás kislány közt ott ült a Zoli hugoskája is, aki szintén nem maradt Lali mögött tudomány dolgában. A tanító úr mosolyogva szólította fel, hol az egyiket, hol a másikat, de bizony a két gyermek olyan értelmesen felelt, hogy nem lehetett eldönteni, melyik a jobb tanuló. Harmati mérnök úr meglegedetten bölintgatott s a vizsga után tanácskozni kezdett az igazgató úrral, meg a Lali tanítójával. Ennek a tanácskozásnak az lett a vége, hogy a kis Lali ingyenes helyet kapott abban a kedves székelyföldi gimnáziumban, amelynek most már második osztályú boldog diákja. Eltelt ez az esztendő, de milyen gyorsan eltelt. Csak az veszi észre, milyen rövid egy tanév, aki szorgalmasan tanul, becsületesen dolgozik. A lusta diák bizony alig tudja kivárni az évharmadok végét és megkönnyebült sóhajjal mondja: „Hála Istennek, csakhogó eltelt ez az év is!” Zoli is örömmel gondolt bizonyítványára, mely ha nem is volt éppen tiszta jeles, mint a Lalié, de szégyenkezés nélkül nyújthatja át édesapjának. Erre gondolt mind a két fiú, amíg a vonat rohant velük, mindig csak hegynek fel, erdő-kön, alagúton, zuhogó, bővizű hegyipatakokon keresztül. Már a nap is feljött, rózsaszínre festve a vén hegyóriás hóval borított koronáját. A fiúk boldogan hűnyták le a szemüket a sok csodás szépség láttára. Mindenütt hegy, egyre magasodó, egyre jobban összeszoruló hegyek. A szívárvány minden színében tündöklő sziklák, amelyeken bővizű források zuhognak alá, kis zuhatagokat alkotva. A havasi legelők ezer virággal tarkított dús szőnyegén júhnyáj és tehéncsorda legel.

(Folyt. köv.)

Házassági évfordulón.

(A gyermek a születés.)

Ó, mily kedves
alkalom,

Hogy elzengjem
szívdalom:

Drága, édes jó
anyámat

És a kedves apukámat

Áldd meg, Isten,
e napon!

Van egy zsenge
kisdéd ág,

Szívetekből
nőtt virág...

Apám, anyám,
én vagyok az.

Legyen nektek
öröm, vigasz,

Ki értetek
mond imát...

En szeretni
jól tudok.

Kebletekre
simulok,

Tivéletek
egy a lelkem,

Szeretsetek
ti is engem.

Együtt legyünk
boldogok...

Földes Zoltán

Noé bárkája.

Székelyföldi népmonda után.

Gyermekek, tudjátok-e már a holnapi leckét?

— Igen!... Szinte hallom a hangod Pista.

— Mindent jól megtanultatok? Bözsi a számtant is tudod? Mennyi hétszer kilenc?

— Anyuka, kérdezze ki a számtant!

No jó, ha már kikérdeztem, figyeljétek ide. Melyik olvas a legjobban? Annuska? Akkor olvasd szép hangosan, értelmesen.

Volt egyszer messze, messze túl a...

Álljatok meg, most jut eszembe, hogy igaz történetet mondok.

Az történt egyszer sok ezer évvel ezelőtt, hogy az emberiségre erősen megharagudott az Isten. Rosszak voltak az emberek, aprók-nagyok egyaránt. Az ember gonoszsága hej be sokszor megharagítja a jó Istent! Ől, lop, csal, hazudik igen sok ember. Szomorú olyankor az Isten. Haragszik. Arca elborul, komor az ég. A felhőben dühösen csattog a villám. Zúg, bömböl a vihar. Félfelhet a gonosz ember. Engedetlenséget nem tűr az Isten. De ha az ember megbánta a gonoszságot, bocsánatot kér, újra kiderül az ég. Eltűnnek a csúf fellegek. Lemosolyog a melegsugarú nap. Arcon simogat. Újra vidáman örvendező minden. Bűnbánónak kegyelmes az Isten.

A gyermekek közül a jót szereti és segíti. Így lesz ez ezután is. Így van most is és így volt ez réges régen, Nőé ácsmester idejében, akiről ez a történet szól.

Temérdek hálátlan ember hemzsegett akkor is ennek az öreg földnek a hátán. A kincses ember dőlyfösségében azt se tudta, mivé legyen, mit csináljon. A szegény felcsapott tolvajnak, útszéli rablónak. Ha kellett, hát

könnyű helyen állt a kése, gyilkolt. Sok ártatlan kiloccsant vére gözölgött a földön.

Nagyon gonosz volt a világ. Nem csoda hát, hogy haragudott a jó Isten. Elhatározta, hogy elpusztítja a rossz embereket. Vízözönt zúdít a földre.

Nőé volt az egyedüli ember, aki alázatos volt. Mindennap hálavallott szívvvel köszönte meg Isten áldásait. Engedelmes jó ember volt. Szerette embertársait. Amikor ártottak neki, szomorúan imádkozott és kérte Istent, hogy távolítsa el az emberek szívéből a gonosz indulatot.

Szerette az állatokat. Sokszor megtörtént, hogy vérző sebüket meggyógyította. Nőét szerették, ismerték az állatok is, kezét nyalogatta még az oroslán is.

A jó Isten látta Nőét, szerette alázatos emberségét. Ezért megparancsolta Nőének ál-mában, hogy építsen bárkát. Nőé azt mondta, hogy soha sem csinált ilyet. Erre az Isten másnap angyalt küldött hozzá. Elvitte Nőét egy nagy rengetegbe, ahol hatalmas sok száz éves fák voltak. Megmutogatta Nőének: hogyan építse a bárkát. Aztán megtiltotta, hogy erről senkinek ne szóljon.

Nőé háromszáz esztendeig dolgozott.

A felesége kíváncsi volt. Követelte Nőétől, mondja meg, merre jár? Mivel Isten az angyal által megtiltotta, Nőé hallgatott. Felesége elmondta e dolgot a testvéreinek. Tanácskoztak. Irigykedtek Nőéra. Galócát főztek az ételébe, amitől elaludt. Mikor megébredt, Isten parancsáról megfélemedezett és a feleségének elbeszélte, hogy a sűrű rengeteg szélén a tenger partján épít egy bárkát, mert olyan víz zúdul a földre, hogy az emberek elpusztulnak.

Másnap reggel Nőé munkához fogott. Mikor a baltáját a fába vágta, nagyot dördült az egész bárka. Mindjárt észrevette, hogy vétkezett. Imádkozni, könyörögni kezdett bűnéért. Buzgón fohászzkodott. Fényes csillogással angyal jelent meg előtte. Nőé erősen reszketett. Az angyal egy gombolyag fonalat adott neki. Megparancsolta, hogy kösse a fonalat a bárkához, aztán vigye és eresse le. Neki is kezdett, eresztette, de az angyal eloldotta a fonalat s így a fonál Nőé után húzódott. Mikor egészen leeresztette a gomolyagot, akkor látta, hogy a fonál utánna húzódik. Hét esztendeig bolyongott a rengetegben, míg visszatalált. Akkor újból megjelent az angyal, s megmondta, hogy ez Isten büntetése volt, mert vétkezett az Isten ellen és a tiltott dolgot elárulta a feleségének.

Azután Nőé feleségének testvérei felkerekedtek, hogy meglássák, mit tud Nőé annyit dolgozni. Mikor meglátták Nőét, gúnyolni kezdték.

Nőé nemsokára befejezte az építést. Elkövetkezett az Istennek ígért büntetése: a vízözön.

Újra megjelent az angyal s megparancsolta Nőének, hogy családotól költözzék be a bárkába. Nőé hívta a testvéreit is, de azok csak csúfolódtak vele. Beköltözött hát Nőé a

bárkába. Megindultak az ég csatornái, ömlött a víz, lassan beborította az egész földet. Amikor a víz akkora volt, hogy csak lábálni lehetett, a gonosz testvérek a bárkához rohantak. De hiába kérsztek be, mert az oroszlán elkergette őket.

Isten megparancsolta Nőének, hogy csak olyan állatot vegyen fel a bárkára, amely a vízben nem él meg. Az egér, amikor a iukja teli volt vízzel, kimenekült és Nőé tudta nélkül a bárkára futott. Mikor Nőé meglátott egy egeret, hogy rágsálja a bárkát, lehúzta a keztyűt a kezéről, s azt vágta hozzá. A keztyűből macska lett, amely azóta az ártalmas férgeket pusztítja, megöli az egeret is.

Hetekig zuhogott a vízőzön. Ömlött. Elpusztult minden a földön.

Noé mindennap imádkozott. A negyvenedik napon megszűnt a vízőmlés, eltűntek a fellegek. Előmosolygott a nap. Apadni kezdett a rettenő víztömeg. A bárka felakadt az Ararát hegyén. Noé kiszállt, letérdelt a földre és hálát adott a jó Istennek, hogy megmentette.

Csudálatos színekben pompázó kép jelent meg a sugaras égen. Noé bámulta, csodálta. Égi jelnek vette. Szivárvány volt. Azóta van szivárvány.

Géza bácsi.

Dr. Kopasz kalandjai.

12.

Ez az eset aztán sokat javított a fogoly helyzetén, de azért továbbra is szigorú őrizet alatt tartották. Éjjel-nappal két deli békakatoná őrizte s a tudós semmiképpen sem tudott megszökni előle, (mert persze folyton ezen törte a

fejét). A helyzet már egészen reménytelennek látszott, amikor benyulva zsebébe megtalálta azt, aminek segítségével biztosan megmenekülhet. Ez a valami egy pár darab cigaretta volt. Kivett egyet a zsebéből s gyakorlott mozdulattal rágyújtott. Őrizői csodálkozva bámulták, meresz-

ték rá a szemeiket, majd megette őket a kíváncsiság. Dr. Kopasz erre őket is megkínálta „udvariasan” egy-egy cigarettával. Mindkettő kapva kapott az alkalmon s elfogadta a cigarettát. Rágyújtottak, elkezdtek boldogan pöfékelni, dr. Kopasz pedig várta a hatást.

13

A lenyelt rengeteg füsttől a békák elkezdtek dagadni, növekedni s amikor már olyan vastagok lettek, mint egy-egy hordó a dicső örök dicstelenségül zétpukkadtak.

Bemutakozó.

El sem hinnétek a képről úgy-e, hogy én is az Uj Cimborá olvasótáborába tartozom. Pedig én is szorgalmas és hűséges olvasója vagyok a mi drága kis lapunknak. Nevem Ressmann Baba, Satumare-n lakunk s a Szt. Vince zárda I. gimnáziumi osztályába járok. Mindent szívesen olvasok el az Uj Cimborából,

de legjobban mégis a verseket szeretem. Néha még magam is megpróbálok egy-egy verset írni. Persze ezek még nem műremekek, de majd ha nagy leszek — remélem, szép és jó verseket is fogok tudni majd írni.

Satumare.

Ressmann Baba I. g. o. t.

Húsvéti köszöntő

*Kinyílt a virág,
Visszatért a madár,
Muzsikáló szellő,
Duruzsolva járkál.*

*Szerény ibolyácskát,
Látott errefelé,
— Vedd csak üvegedet
Kis fiacskám elé.*

*Öntözd meg, locsold meg,
Hogy el ne hervadjon,
Hogy a piros tojás
Kárba ne maradjon. —*

*Szólt és ellebegett,
Ott hagyott egyedül,
Most már más határban.
Másoknak hegedül.*

*De én szót fogadtam,
Iramodtam nyomba
És e szép virágnak
Rózsavizet hoztam.*

Szabad meglocsolni!

* Már most megkezdjük a húsvéti köszöntő versek közlését, hogy az öntözőbe készülő kis cimboráink szép köszöntőkkel mehessenek a kis-leányokhoz, rokonokhoz, ismerősökhöz öntözőbe.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Fordítási gyakorlat. — Traduka ekzerco.

Nia najbaro estas tre avara homo. Oni nomas lin avarulo. Li havas junan filon, sed li tute ne similas al la patro, li estas malavara, li havas bonan koron. En lia domo loĝas ankoraŭ unu profesoro, kiu tre ŝatas la sciencojn. Oni nomas lin scienculo. Li havas tre belan filinon, kiun la najbaroj nomas ĉiam nur „la belulino“.

Szavak. — Vortoj.

najbaro = szomszéd (főnév)	unu = egy
filo = fiú*	profesoro = tanár
filino = leány	nur = csak
tute ne = egyáltalán nem	loĝi = lakni
smili = hasonlítani	ankoraŭ = még
	ĉiam = mindig.

* Amikor a fiút, vagy a leányt az ő saját szülőjével kapcsolatban emlegetjük akkor mindig *filo*-nak és *filino*-nak fordítjuk. Pld.: *Mi vidis la najbaran sinjoron kaj lian filon, kiu estas diligenta knabo. Tiu ĉi knabino ne obeas al sia patrino, sed tamen la patrino amas ŝin, ĉar ŝi estas ŝia filino.* *

-il az eszközt, a szerszámot képezi.

Pld.:

bari = bekeríteni	barilo = kerítés
balai = seperni	balailo = seprő
kudri = varrni	kudrilo = varró
tondi = nyírni	tondilo = olló
ŝlosi = bezárni	ŝlosilo = kulcs

Üdvözet Dániából.

Érdekes levelet hozott az elmúlt heti posta is. Framlev város postabélyegzőjével volt el látva. (Nézzétek meg a térképeteken.) *Sven Helbo* írta, egy lelkes dán eszperantista a Hollandiában megjelenő „Praktiko“ c. eszperantó lapban olvasott róla, hogy van Romániában egy magyarul megjelenő kis gyermekújság, amelyik eszperantó nyelvre tanítja az ország gyermekeit. A lelkes dán eszperantista szeretettel üdvözlö az Uj Cimborá olvasóit, munkatársait és azt kívánja, hogy minél előbb sajtátítsák el a világbéke egyik legfontosabb eszközét, az emberiség közös nyelvét.

Eszperantó nyelvű gyermeklapok.

Ha a különböző országokból nem küldenének eszperantó nyelven szerkesztett gyermekújságokat, nem is gondolnánk, hogy az északeurópai és a nyugateurópai államokban milyen nagy gondot fordítanak a közoktatásügyi hatóságok s maga az állam az eszperantó nyelv terjesztésére.

Svédországban például az iskolákban az államnyelv után mindjárt az eszperantót tanítják. Megkezdve már az elemi iskolákban.

A tanárokat, tanítókat minden nyáron kiküldik Hollandiába a Cseh András felsőfokú eszperantó intézetébe, hogy a legkényesebb tanítási módszereket elsajátítva tanítsák ők is a gyermekeket.

Hollandiában ma már nemcsak a felnőttek, de a gyermekek számára is tartanak tanfolyamokat.

Van több eszperantó nyelvű gyermeklapjuk is. Ezek közül a *La Vojo* (Az út), *La juna vivo* (Az ifju élet) az Uj Cimborának is jár.

A franciáknak is van több eszperantó gyermekújságjuk. Így az „*Infanoj*“ (Gyermekek) is.

A legszebb eszperantó gyermeklapok Japánban jelennek meg. Az egyik a „*Suno*“ („Nap“) cserepéldányként az Uj Cimborának is jár. Látszik, hogy Japán gazdag ország. Milyen drága papirosra nyomtatják ezt a kis újságot. De nemcsak külsőleg szép, belseje is tartalmaz. Mindig van egy rész benne, amely Japánt ismerteti.

No ugyan mit irnak az ilyen kis eszperantó újságba? Szeretnétek tudni?

A kíváncsiaknak időről-időre közölni fogjuk, hogy mit irnak egyik, vagy másik kis újságba.

Egy kis tévedés.

Jancsi először volt iskolában. Mikor tizenkét órákor hazajön, kérdi tőle az édesanyja, hogy milyenek találta az iskolát?

— Engem becsaptak! — válaszolta a kis Jancsi. — Az ajtón ez áll: *I-ső osztály* — és benn a szobában csupa fapadok vannak.

La Vojo c. eszperantó gyermeklapból.

Bethlen Kalinka

zsebkendősarok
tervezete.

Mikor olcsó és mikor drága?

Irta: *Ispirescu Péter.*

— Édesapám, egy szép és olcsó ökörre akadtam, jó volna, ha megvenné — mondotta a fiu nagy örömmel az édesapjának.

— És kicsoda az, aki el akarja adni? — kérdezé az édesapa.

— Valami szerencsétlen ember, felelte a fiu. Eddig több ökre pusztult el. Egyébhez szeretne hozzáfogni, mert a marhákhöz nincs szerencséje. Megmaradt ökrét még potomon áron is eladná, csak hogy szabaduljon tőle.

— Mennyibe hagyta?

— Ötven lejben alkudtam meg vele.

— Édes fiam az drága.

A fiu szájtátva maradt édesapja feleletére, szemét lesütette, hallgatott és dolga után nézett. Szentül meg volt győződve arról, hogy édesapja igazat mondott.

A szerencse, mely eddig kerülgette háztájukat, most megkönyörült rajtuk és rájuk is mosolyogni kezdett. Bármihez fogott az édesapja, jól ütött ki.

Ugy két év múlva az édesapja egy szép ökörrel tért haza a vásárból. Ha valaki rápillantott, volt mit néznie rajta. Amint a fiu meglátta az ökröt, lelkendezve és vidáman szaladt édesapjához és megkérdezte:

— Honnan vette édesapám az ökröt?

— A vásárból, édes fiam.

— Olcsóbban vette-e, mint azt, amit én kerítettem most két esztendeje?

— Nem. Ezért többet adtam, jóllehet az sem volt rossz állat. Ezt az ökröt kétszáz lej-
jel vettem.

— Igen ám, de az, amelyikre én alkudtam csak 50 lej volt és akkor azt mondtad, hogy az drága.

— Ugy van, édes fiam. Azt most is mondom. Akkor az 50 lejes ökör drága volt, mert nem volt pénzünk. Ma ez az ökör olcsó kétszáz lejjel, mert a jó Isten megsegített és egy kicsit mi is erőre kaptunk.

Ezt jegyezd meg jól magadnak az életben.

Románból fordította: *Józsa János.*

A rejtvény rovatvezető: Sóllyom Pista bácsi üzeni, hogy a tavasz folyamán a rejtvény-megfejtők, mint eddig minden évben, virágmagvakat kapnak ajándékba.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Játék is, rajz is.

Mig kis vendégetek alszik, gondoskodnotok kell arról is, hogy — ha felkel — a szobátokat rendbe tegyétek. Felvetitek az ágyat és kisépritek a szobát. De mivel? A kis szobában nem lehet a ház seprűjét használni, ezért esinálnotok kell egy kis seprőt. Szereztek egy elhasznált gyufát, vagy egy kis vesszőt s a ház nagy seprőjéből kivágtok 6—8 szál vékony cirokot. Ezekből levágatok 15—20 drb. 4—4 cm-es darabot. Szópen összekötjük a cirokot a végéhez közel erős cérnával. Ha ez megtörtént, a nagyobb rész közepe táján 3—4 csomóban ismét átkötjük 8-as alakban, hogy eléggé szétálljanak az egyes csomók. Ha ez is megvan, a gyufaszálat bedugjuk az első kötésbe s erősen rákötjük a cirokot a gyufára s kész a seprű.

No, de a vendégünknek enni is kell adni s így főznünk is kell nekik reggel kávé, déiben ebédet. Ezt pedig csak úgy tehetjük, ha van kis fazekunk és lábasunk. Ezt is meg kel csinálni, egy vastagabb dugóból levágtok egy vékony szeletet, mely a fazék feneke lesz. Aztán levágtok egy 4 cm. széles papírszalagot, amely körüléri jól a dugót. Ezt ráragasztjuk a dugóra körül s keskeny szallagból ráteszünk a tetejére egy, vagy két fület s kész a fazék. Ugyanigy esináljátok meg a lábost is, csak hogy ide jóval vastagabb dugóból kell egy szelet. Ha ez nincs, egy cipőkrémes doboz fedele is jó. Erre körülragasztok egy 2 cm-es papírszalagot s ráragasztva két négyszögalakban meghajtott fület s hozzá lehet kezdeni a főzéshez. Jó étvágyat kíván!

Mohalyi bácsi.

Mit játszunk, gyerekek?

Haragszom rád?

Ezt olyankor kell játszani, mikor a társaság a sok ugrabugrálásban kifárad. A játékrendező egy tiszta zsebkendőt vesz elő és odadobja valakinek ezekkel a szavakkal:

— Haragszom rád!

— Miért? — kérdi az illető.

A játékrendező valamit kitalál: mert feketé a szemed, vagy mert pisze az orrod, mert nem jöttél velem sétálni, stb. elég egyet mondani. Az illető erre azt válaszolja: nekem ez úgy tetszik! A zsebkendőt most ő dobja tovább: — haragszom rád! — miért? és így tovább folytatódik a játék. Aki elfelejti mondani: miért? vagy nekem ez úgy tetszik, de az is, aki magázódik a játék alatt, zálogot fizet.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

L. Ady Mariska. A csatolt levelet a Magyar Népek átadtam. A küldött kéziratok már be vannak osztva a közlésre. Illusztrálni jó minden kéziratot, még egyes verseket is. A rajzok formája, nagysága nem fontos, mert a rajzot a cinkografiában tetszés szerint nagyítják, vagy kicsinyítik. Fő, hogy tussal legyen kihúzva. — *Nemes Nagy Márta.* Lapunk érdekében kifejtett munkásságáért köszönetünket fejezzük ki. Kivánom, hogy a ve-lünk együtt végzett munka eredménye sok örö-möt szerezzen még! — *Bilkay Gizella.* A külde-ménynek igen örültem. Jönni fognak. A vőfély-versekről csak akkor tudok véleményt mondani, ha látom s olvasom őket. Az egyes vidékek szo-kásaival, népviseletével, népmeséivel szívesen foglalkozunk. — *Péchy Bertá.* A fényképéssel beszéltem, azt mondta, hogy el fogja küldeni a fényképeket. Egyébként mi újság? — *B. Rafael Anna.* A küldött kézirat jó, rövidesen közlésre is kerül. Örvendek, hogy az ottani *Joint* olyan nagy sikerrel adta elő a „*Potyajeles*“-t. — *Berg-leiter Bubica.* Sajnáltam, hogy nem voltam a szer-kesztőségben, mikor itt jártatok. Pedig szerettem volna megkérdezni, hogy: mit csinál az én kis Bubicám? Mióta nem láttam, bizonyára nagyot nőtt. — *Miske Buba.* Az Uj Cimborát úgy meg-szeretted, hogy el nem eszerélnéd semmi játékkal a világon. Mindig várod, hogy jöjjön az új szám. A megfejtés jól sikerült, a sorsoláson részt vesz. Máskor azonban ird a neved mellé az osztályod számát is. — *Mihály Barna III. el. o. t.* A rejt-vényfejtés jutalomkönyvét megkaptad. Volt öröm! Már el is olvastad a könyvet. Most újra beküld-tek a megfejtést. — *Bagiu Sanyika IV. o. t.* A tg.-sácuesc-i cimboráink kitesznek magukért. Te is közéjük tartozol. Még most írtál először, de mindjárt küldöd is a megfejtést. Nó, írj máskor is Sanyika! — *Viorica Zamfirescu III. g. o. t.* Nagy-on szereted az Uj Cimborában az eszperantót. Tanuld is szorgalmasan. Sőt még édesapád is tan-ulja. Ez igazán nagyszerű, mert így együtt tan-ulva egész biztosan szép eredményre fogtok jutni. — *Szöts Hubá Levente III. g. o. t.* Te is a tg.-sácuesc-i gárdába tartozol. A rejtvényfejtés-ben, de még a szerkesztésben is elől vezetsz. Már régóta tervezzük a rejtvény olimpiászunk meg-rendezését, csak még az időpontot nem állapítot-tuk meg. Arra mindenesetre küldhetsz új rejtvé-nyeket, de azokat kis rajzlapokra kell felírni és felrajzolni szépen s nagyon esinos, tetszetős for-mában. — *Iszlay Erzsébet, Matild és Jenőke.* Min-denki, aki ír, kap üzenetet levelére az Uj Cimbo-rában. Ha ti írtok, ti is kaptok. Jenőke már ismeri az összes nagy betűket és az Uj Cimborát

már egyedül olvassa. Ezt szeretem hallani. S az ilyen törekvő legényke megérdemli, hogy nyil-vánosan, minden kis cimborá előtt megdicséerjük. A megfejtések a sorsoláson részt vesz. — *Albert Magdi II. el. o. t.* Nagyon örültem Magdikám a levelednek. Most írtál ugyan még először, de azt hiszem ezután többször is kapok tőled postát. A rejtvénymegfejtés nagyszerűen sikerült. Részt is vesz a sorsoláson. — *Tanka Geyza IV. el. o. t.* Uj rejtvényeidet átadtam a rovatvezetőnek. Azt sze-retem a munkáidban, hogy nem utánozol senkit, hanem a magad elgondolása után dolgozol. — *Az aiudi kis cimborák az utóbbi időben nagyon elesenedettek.* Elvértve látok csak egy-egy levelet tőlük a postában. Gondolom, hogy az az oka, hogy készülnek a *Zizi kisasszony* előadására. Erre azután én is nagyon kíváncsi vagyok, ki milyen szerepet kap a színdarabban; majd, ha időtök lesz, írjátok meg. — *Szilágyi Erzsébet IV. el. o. t., Dezsőke II. el. o. t.* Külditek a bemutatkozó leve-leteket. Ketten vagytok testvérek, mindketten a gyakorló elemi iskolába jártok. Külditek mind-járt a megfejtést is, amely a sorsolásra bekerül. A megfejtés nagyszerűen sikerült, így máskor is beküldhetitek a megfejtést. — *Deésy Árpád I. g. o. t.* Először írtál levelet az Uj Cimborának, de mindjárt küldöd a megfejtést is. Mindenesetre bekerül a megfejtésed a sorsolásra, de azt, hogy nyersz-e, még előre én sem tudom. — *Henter Lujza és Piroska.* Olvastátok a lapban, hogy a kis cimborák sorra bemutatkoznak. Ti is elküld-tétek hát a bemutatkozó leveleteket. Lujzika te a református el. iskola IV. osztályába jársz, Pi-roška még csak óvodás. Az Uj Cimborát nagyon szeretik, minden sorát elolvassátok. A rejtvényt is szívesen fejtegetitek. Külditek is a megfejtést. A rovatvezetőnek majd átadom őket. — *Csutak Jolánka és Őcsi.* Most már, hogy megírtad, tudom, hogy VI. el. osztályba jársz, Brasovban lak-tok, Hegyi Mózes tiszteletes urat ismered, mert vallásra téged is tanított, üdvözettedet is küldöd neki, amit örömmel én át is adok. — *Izsák Ró-zsika.* Oh, be régen hallottam rólad hírt Rózsikám! Nagyon elhallgattál. Pedig én rátok, a Va-lea lui Mihai-i kis cimborákra is szeretettel gon-dolok. Téged s kedves szüleidet személyesen is ismerem. A beküldött megfejtésed jó, a sorsoláson részt is vesz. A régen küldött rejtvény helyett küldj majd újat. — *Jónás Kató IV. el. o. t.* Nagy volt az örömed, mikor a nyertesek közt olvastad a neved. Örömdben a rejtvényt is megfejtetted. No, én meg átadtam a rovatvezetőnek. — *Hercz Elly IV. el. o. t. és Őcsi I. el. o. t.* Egy kis mesét írtál. Az a legkedvesebb, hogy címe nincs, majd találunk ki egyet. Látom, hogy használ a gyakori levelezés — sokat javult a helyesírásod. Az Őcsi aláírását is láttam a levél végén. Már a nagybe-tűket is tudja írni. Derék dolog!

KIS CSERKÉSZEK.

A farkaskölykök próbatétele.

Annakidején az Uj Cimborá közölte a farkaskölykök próbatételét, hogy tulajdonképpen miből is áll a próba, mit kell tudni az ujoncoknak, hogy felavassák őket farkaskölyökké. A közelmúltban tartottak is ilyen avatási ünnepélyt. Még pedig a Cluj-i ref. Cserkész-otthonban avatták a kis ujoncokat. A próbatétel sikerült, így most már nem csak „lógósak“ a próba letévői, hanem igazi komoly farkaskölykök.

A próbatétel két részre oszlott, szellemi próbatételre és a gyakorlati próbatételre. Az első rész különböző szavakat, éneket, dalokat és feleleteket foglalt magába, a második rész tornagyakorlatokat. Úgyesen szavalt a kis Sebesy Peti „Anyám intését“ Petőfi Sándortól. A tornagyakorlatok mind jól sikerültek. Azt is meg kell állapítani, hogy ezek a kis cserkészfiókák mind nagyszerűen énekelnek. De a harei kiáltásban sem maradnak az indiánok mögött.

Mindent egybevéve a Cserkészrovatunk vezetőjének Kállay Ernőnek és lelkes munkatársának; Főris Lenkének csak gratulálhatunk, azért a kitartó, lelkes munkáért, mely a sikeres próbatételt eredményezte.

A kis ünnepségen képviseltette magát Fábry Tibor cserkész vezető által a bucuresti farkaskölyök csapat, ugyszintén parancsnoka által az aiudi farkaskölyök csapat is. Az Uj Cimborá részéről F. László Marcella, a lap szerkesztője vett részt az avató ünnepen.

Az ujdonsült farkaskölyköknek további sikeres munkálkodást kívánunk!

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Ki miért tanul?

— Kis mese. —

Egyszer volt, hol nem volt, három fiú. Ezek a fiúk iskolába jártak. Egyszer, amint mennek az iskolába, elkezd az egyik:

— Nekem azt mondta az apám, hogyha jól fogok tanulni, vesz nekem egy aranyórát.

— Nekem egy aranypénzt ígért apám, ha jól tanulok, — mondta a másik.

— Nekem nincs se apám, se anyám és ha lenne, akkor se adnának semmit, mert ha tanulok, nem másnak tanulok, hanem saját magamnak — mondta a harmadik fiú.

Satu-Mare.

Herez Ella IV; el. o. t.

FEJTÖRŐ

Keresztrejtvény.

Beküldte: Makó Imre VII. o. tan. Cluj.

1		2	3	4		5	6	7	8
		9				10			
11	12			13					
14			15	16		17	18		
19			20						
21			22					23	24
		25				26	27		
28	29			30				31	
32			33		34			35	
		36				37			

Vízszintes sorok: 1 Európai ország, 9 Cipő készül belőle, 10 Vissza: Mózes társa, 11 Vissza: rag, 14 Sir, 15 Az első ember, 19 Igen, idegen nyelven, 20 Fiunév, 21 Idősebb rövidítése, 22 Két szó: 1. Felügyelő, 2. Részvénytársaság rövidítése, 24 Bakter, 25 Ugyanott rövidítése, 26 Idegen kettős magánhangzó, 28 Fohász, 30 Eső után van, 31 Ismeretlen, 32 Gyümölcs, 34 Int, 35 Azonos betűk, 36 Nép, 37 Nemes szerv.

Függőleges sorok: 1 Sziget a Földközi tengerben, 2 Féléber, 3 Mackó keresztnev, 4 Majdnem időmérő, 5 Sin, mássalhangzó, 6 Zongora eleje, 7 Szerszám, 8 Fiunév, utolsó két betűje föléserelve, 12 Hőkken, 13 Rövid hónap, 16 Angol rangjelző, 17 Ilyen csónakok is vannak, 18 Szeszes ital mássalhangzó, 23 Ragasztószer, 29 Zsemle vége, 33 Névelő.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1, 15 és 37. Függőleges: 1, 3, 13 és 17.

Megfejtési határidő: 1937. március 15. A megfejtők között ajándékokat sorsolunk ki.

A 3-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Szórejtvény: Paprika. 2. Számrejtvény: Egyes egyedül. Ki tudja? kérdésre a helyes felelet a következő: Észak-Amerikában a legmagasabb tűzhányó Popocatebell.

A 4-ik számban közölt rejtvények megfejtése: Névjegyrejtvény: Bethlen Gábor; fejedelem. Betűrejtvény: Pénzes erszény.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.